

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 332/2026
25.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Грубановића, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1-289/25 од 14.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 25.03.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Грубановића, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1-289/25 од 14.01.2026. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду К-15/25 од 18.03.2025. године остављена је на снази пресуда Основног суда у Шиду К-109/21 од 17.02.2022. године, која је постала правноснажна дана 31.08.2022. године пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1-339/22 од 31.08.2022. године и то у односу на окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. КЗ, која се са свим правним последицама има извршити.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-289/25 од 14.01.2026. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног, у делу који се односи на чињенични опис кривичног дела за које је оглашен кривим пресудом К 109/21 од 17.02.2022. године, која је остављена на снази, преначена је пресуда Основног суда у Шиду К 15/25 од 18.03.2025. године, тако што је Апелациони суд у Новом Саду у односу на окривљеног АА ставио ван снаге пресуду Основног суда у Шиду К 109/21 од 17.02.2022. године, која је постала правноснажна пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 339/22 од 31.08.2022. године, па је окривљеног АА огласио кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. КЗ и осудио на

казну затвора у трајању од једне године и шест месеци у коју казну му је урачунато време проведено на издржавању казне затвора по пресуди К 109/21 од 17.12.2022. године. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и у својству оштећеног је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева. Жалба браниоца окривљеног је у преосталом делу одбијена као неоснована.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Бојан Грубановић поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1-289/25 од 14.01.2026. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијану пресуду и предмет врати на поновно суђење или је преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или му смањи казну.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у образложењу поднетог захтева истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП наводећи да је у конкретном случају жалбу изјавио само бранилац окривљеног, дакле изјављена је само у његову корист, па самим тим другостепени суд није могао да донесе одлуку којом је окривљени оглашен кривим да је извршио кривично дело тешке телесне повреде из члана 121. став 2. КЗ са евентуалним умишљајем, уместо директног и евентуалног умишљаја како је било у првостепеној пресуди, на који начин је повредио забрану преиначења на горе, прописану одредбом члана 453. ЗКП. Наиме, суд је променом облика умишљаја са директног и евентуалног, само на евентуални, од радњи које, по налажењу браниоца, не представљају кривично дело, окривљеног огласио кривим и осудио за радње које представљају кривично дело, а изречену казну је оставио исту иако је променио облик умишљаја.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 453. ЗКП, која предвиђа забрану преиначења на штету окривљеног, прописано је да, ако је изјављена жалба само у корист окривљеног, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

По налажењу Врховног суда преиначењем првостепене пресуде није прекршена забрана преиначења на горе (*reformatio in reius*) прописана одредбом члана 453. ЗКП, обзиром да првостепена пресуда није измењена на штету окривљеног ни у

погледу правне квалификације кривичног дела за које је оглашен кривим, нити у погледу кривичне санкције.

Наиме, првостепеном пресудом Основног суда у Шиду К-109/21 од 17.02.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци. Пресудом Основног суда у Шиду К-15/25 од 18.03.2025. године остављена је на снази пресуда Основног суда у Шиду К-109/21 од 17.02.2022. године, која је постала правноснажна дана 31.08.2022. године пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1-339/22 од 31.08.2022. године и то у односу на окривљеног АА. Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-289/25 од 14.01.2026. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног, у делу који се односи на чињенични опис кривичног дела за које је оглашен кривим пресудом К 109/21 од 17.02.2022. године, која је остављена на снази, преначена је пресуда Основног суда у Шиду К 15/25 од 18.03.2025. године, тако што је Апелациони суд у Новом Саду у односу на окривљеног АА ставио ван снаге пресуду Основног суда у Шиду К 109/21 од 17.02.2022. године, која је постала правноснажна пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 339/22 од 31.08.2022. године, па је окривљеног АА огласио кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. КЗ и осудио на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци оглашавајући га кривим да је наведено кривично дело извршио са евентуалним умишљајем.

Из наведеног јасно произилази да побијаном правноснажном пресудом није измењена раније донета пресуда ни у погледу правне квалификације дела за које је окривљени оглашен кривим, нити у погледу казне на коју је осуђен.

У вези са тим, Апелациони суд у Новом Саду је оглашавајући окривљеног кривим да је извршио радње предметног кривичног дела са евентуалним умишљајем, уместо како је то било у првостепеној пресуди да је радње кривичног дела извршио са директним умишљајем, а да је у односу на настале тешке телесне повреде поступао са евентуалним умишљајем, погодовао окривљеном јер га је осудио за блажи законски облик умишљаја, те самим тим није погоршан његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције, па су супротни наводи браниоца окривљеног којима се истиче битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, од стране овога суда оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и повреду одредбе члана 460. ЗКП, те наводи и да је нејасно образложење о разлозима за промену облика виности, на који начин истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Такође указује и на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП наводима да промена на блажи облик умишљаја утиче на одмеравање казне у смислу њеног ублажавања због нижег степена кривице, што је суд приликом одмеравања казне дужан да узме у обзир, а у овом случају није учинио.

Како, наведене повреде не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости

окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Грубановића, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић